

SARIEV CONTEMPORARY

SARIEV Contemporary, Пловдив
представя:

Камен Стоянов

!

самостоятелна изложба

11 януари – 22 февруари 2019

*Вернисажът ще се състои на 11 януари, между 16:00 - 20:30 часа
в присъствието на художника*

*Вернисажът е част от дългия уикенд на откриването на Пловдив – Европейска столица на културата
2019 (11-13 януари 2019)*

SARIEV Contemporary, Пловдив има удоволствието да представи самостоятелната изложба „!“ на репрезентирания от галерията автор Камен Стоянов.

Изложбата ще се състои между 11 януари и 22 февруари 2019 г. в пространството на галерията, а вернисажът ще се състои на 11 януари, между 16:00 - 20:30 часа в присъствието на художника.

Вернисажът е част от дългия уикенд на откриването на Пловдив – Европейска столица на културата 2019 (11-13 януари 2019).

Текстът към изложбата е от Борис Костадинов

-

На входа на Sariev Contemporary ни посреща неонов надпис: „Forget it, we can't afford this“. Не знам каква е реакцията на публиката, но у мен това произведение веднага предизвика смешния спомен когато се опитвах да вкарам група приятели, които нямат нищо общо със съвременното изкуство, в една галерия. Видимо респектирани от супер натрапчивото галерийно осветление и претенциозно изложените произведения, те заявиха: „Ох, това не е за нас. Нека не влизаме тук“. Всъщност така бих реагирал и аз, ако съм поставен пред шоурум, където е изложен последен модел на Ламборгини. Наша втора природа е да класифицираме социалното си присъствие не само чрез нашия интелектуален или морален, но и чрез нашия финансов потенциал. Но защо ѝ е на една галерия да поставя такъв абсурден надпис на входа си?

Да метафоризираш абсурдността. Тя е толкова често срещана, че отдавна сме я приели почти за даденост. Изкуството на Камен Стоянов често създава художествени метафори от абсурдните обстоятелства или обекти и в това до голяма степен се крият неговите значения. Ако престанем да изучаваме подобна феноменология или престанем да търсим социалните или политическите обстоятелства, които са я създали, то тогава рискуваме самите ние да станем актьори в умело наложения ни мащабен „абсурдистки“ парад на ежедневието.

Самостоятелната изложба на Стоянов в Sariev Contemporary напомня това с типичния за автора интелектуален, ненатрапчив и в същото време достатъчно остър, конкретен и визуално „стряскащ“ език.

Неговият подход често напомня класическия образ на недоразбрания от времето си „луд“ учен, който търси своите тези и антитези в странностите на ежедневието.

Цикълът „Фантазията е по-важна“ разработва фикция около три безумно изглеждащи къщи за гости в село Марчево. Едно място, което е полу-обезлюдено, но което разполага с минерален извор. Обстоятелства, които, когато са поставени в контекста на неолибералния свят, предпоставят развихрянето на всякакви маркетингови трикове.

Видеото от изложбата започва с умело изработена и все пак бутафорна кукла в стил Мадам Тюсо. Това е Алберт Айнщайн, който замечтано наблюдава нещо, облегал се на парапета на един балкон на една къща за гости, която на всичкото отгоре носи името „Спа хотел Айнщайн“. Достолепният господин е потънал в съзерцание и тишина, които продължават до края на видеото. Всъщност „Фантазията е по-важна“ е цитат взет именно от Алберт Айнщайн. Сега самият той е превърнат в обект на нечия необуздана фантазия, насочена не към създаване на нови научни теории, а породена от местната предприемаческа активност.

Все едно създавайки кинематографичен натюрморт, Стоянов продължава да заснема останалите хотели в това странно българско село. Следва полу-злокобен, полу-смешен средновековен замък, „поникнал“ близо до гората. Тук дозата бутафория е не по-малка от тази на Айнщайновата къща. Имитацията на тайнственото минало минава през току-що излезли от фабриката палети с тухли и бетонови елементи.

Стигаме и до кулминацията на филма. Вярваме или не, но в Марчево има една абсолютно истинска къща,

която е построена с покрива надолу. Всичко в тази къща е обратно – комините играят ролята на колони, които подпират конструкцията, а посетителите, разбира се, трябва да влязат през покрива, за да се изкачат до основите на къщата. Интериорите също следват тази логика, като краката на леглата и гардеробите стърчат нагоре. Единствено живите същества, попаднали в къщата, се подчиняват на гравитацията. Някаква нова теория на относителността, абсурдно кореспондираща с делото на господин Айнщайн, който живее у съседите.

Ако филмът „Фантазията е по-важна“ градира в синхрон с градацията на учудването на автора, то в серията от фотографии, част от този цикъл, Камен Стоянов решава да влезе в ролята на консуматор на възшебствата, които предлага този необичаен курорт. Той отделя няколко дни, за да бъде гост на хотелите в Марчево. Една от фотографиите портретира обърнатата къща, но на двора са разхвърляни личните вещи на автора. Те обаче са поставени в техния обичаен вид – без да са обърнати с главата надолу. Този артистичен подход освен че допълнително създава объркване у зрителя, визуализира и критическата позиция на артиста. Дилемата дали да бъде приеман или не диктатът на абсурдността, която ни заобикаля ежедневно и която се радва на завидно стимулираща икономическа и социална реалност, е решен чрез ненаатрапчив, но категоричен визуален и концептуален изказ, превръщащ се в ясна метафора.

Подобно внушение има и другата фотография, която показва поглед от стаята на хотела към басейна на двора. Навън светът функционира в неговия обичаен вид. В басейна се забелязва плуващо голо тяло. Дали това е реплика на Хокни или пък е отново софистициран критически анализ, зрителят трябва да реши сам.

Третата фотография ни откарва във вътрешността на замък. В този хотел артистът прекарва втората си магическа нощ, в която тайнствено светещо отражение се забелязва в огледалото на стената в хотелската стая. След като става въпрос за средновековен замък, логичната асоциация е за духове на отдавна живели аристократи. Но пък дали всъщност това не са духовете на местния предприемачески комерсиален размах, след като видяхме, че замъкът е построен от бетонни модули, а стаите му са климатизирани и предлагат сателитна телевизия?

Последната метафора в изложбата е „Удивителен знак“ – един обект-фотография. Такива самодейни градски намеси се срещат често в България. Някой е проявил своята самоинициатива и чрез подръчни материали е сковал набързо уличен знак, чрез който да маркира някаква важна за него територия или дейност. Авторът отново документира една абсурдност на ежедневието, но тя градира в още по-абсурдна рамка. Фотографията е поставена върху реален, нескоропосано скован постамент. Той е идентичен с този, на който знакът от фотографията е поставен в самата нея.

Изложбата разглежда някакви форми на въображение, което е впрегнато в идеята за разработване на бизнес модели. Популярното публично изкуство, което бива използвано за атракция, която да привлича клиенти. Стоянов не проблематизира само начина, по който популярното изкуство или визуалната атракция са използвани за комерсиални цели. Той се намесва умело в съществуващата инфраструктура и изследва как съвременният артист, поставен в контекста на масовата култура, може да работи върху форми на изкуство, които го правят сродно на формите на спектакъл – с многобройни и сложни сюжетни линии.

Борис Костадинов, декември 2018

Камен Стоянов е роден 1977 в Русе. Живее и работи във Виена и София. Учи в НХА от 1996 до 2003, а от 2000 до 2005 в Художествената академия във Виена. Работата на Камен Стоянов е мултимедийна, включваща филм, фотография, видео, перформанс, рисунка, инсталация и смес от тях През последните години неговите акции, видео, инсталации, фотографии и перформанси са били представяни в рамките на редица изложби, сред които: „In-Visible“ (Cultural Center Tobiasna, Любляна, 2018, самостоятелна); „Exhibiting the Exhibition“ (Kunsthalle Baden-Baden, 2018); WRO Biennale (WRO Art Center, Вроцлав, 2017); „Попитай художника“ (Sariev Contemporary, Пловдив, 2017, самостоятелна); Ask the Artist MANIFESTA 11 (Цюрих, Швейцария, 2016); „Will I be happy?“ (Inda Gallery, Будапеща, 2016, самостоятелна); „Operantium“, Projektraum LS43, Берлин, 2016, самостоятелна); „Оставете ги да рисуват“, (Sariev Contemporary, Пловдив, 2016); „Urbanauts“ (Projektraum Viktor Bucher, Виена, 2015); „Past future- future past“ (Transmediale 2014, Берлин); „The Movement of the Whole“ (Inda Gallery, Будапеща, 2014); „Unexpected Encounters“ (Camera Austria, Грац, 2013); „Material and Culture“ (MAK Center for Art and Architecture, Лос Анджелис, 2012); 17-то Биенале в Сидни (Сидни, 2010); Aichi Triennial (Nagoya, Япония, 2010); „At Arm's` Length“, (MUMOK, Виена, 2008, самостоятелна); MANIFESTA 7 (Трентино, Италия, 2008). Отличен е с награди: The Sovereign European Art Prize (2011), Otto Mauer Prize (2011), Alexander Resnikov Award (2010), Kunstpreis Europas Zukunft, (Galerie für Zeitgenössische Kunst Leipzig, 2008), MUMOK Prize for the Zone 1 at the VIENNAFAIR (2007), бил е част от резидентната програма за художници и архитекти MAK Schindler в Los Angeles (2012). Неговите творби са част от публични колекции (Lentos, Австрия; MAK MAK – Австрийски музей на приложните изкуства; MUMOK, Австрия; MUSA, Австрия, Публична колекция на австрийското правителство; Софийска градска художествена галерия, България) и частни колекции (ESSL MUSEUM, Австрия; Колекция на EVN, Австрия; DOM MUSSEUM, Австрия).

Камен Стоянов е репрезентиран от галерия Sariev Contemporary от 2017 г.